21/01/2019

Αρχ. Αυγουστίνος Μύρου: Η Εκκλησία έχει λόγο για θέματα που αφορούν το Έθνος

/ Γνώμες

Την απάντηση για ποιούς λόγους η Εκκλησία πρέπει να έχει άποψη για θέματα που αφορούν στο Έθνος και στην Πατρίδα δίνει με άρθρο του ο Αρχιμανδρίτης Αυγουστίνος Μύρου (Δρ. Θ). Αναλυτικότερα σημειώνει:΄Εἶναι ἀμέτρητα τὰ παραδείγματα ἀπὸ τὴν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας μας, ἀλλὰ καὶ τοῦ ἔθνους μας, ποὺ βεβαιώνουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἔχει ὄχι ἁπλῶς λόγο γιὰ ζητήματα, ποὺ ἀφοροῦν στὸ ἔθνος καὶ στὴν πατρίδα, ἀλλὰ καὶ χρέος νὰ ὁμιλῆ καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται γι αὐτά. Ἐκτὸς τῶν ὅσων ἀνέφερα σὲ προηγούμενο σημείωμά μου, παραθέτω καὶ τὰ ἑπόμενα.

Δὲν πρέπει νὰ λησμονοῦμε τὰ δάκρυα τοῦ Χριστοῦ καὶ τὴν ἀνθρωπίνως πικρή ἀπογοήτευσή του γιὰ τὴν πώρωση τῆς Πατρίδας του Ἰερουσαλήμ, νὰ ἀρνεῖται μονίμως τὸ πατρικό χάδι τῆς ἀγάπης του: «Ἰερουσαλὴμ Ἰερουσαλήμ, ἐσὺ ποὺ σκοτώνεις τοὺς προφῆτες καὶ λιθοβολεῖς αὐτοὺς ποὺ σοῦ στέλνει ὁ Θεός! Πόσες φορὲς θέλησα νὰ συνάξω τὰ παιδιά σου ὅπως ἡ κλώσα τὰ κλωσόπουλά της κάτω ἀπὸ τὶς φτεροῦγές της, ἀλλὰ σεῖς δὲν τὸ θελήσατε!» (Λουκ.13,34).

Οὔτε μποροῦμε ἐπίσης νὰ παραβλέψουμε ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὁμίλησε δημόσια γιὰ

τὸν γάμο, γιὰ τὴ μοιχεία, γιὰ τὸ διαζύγιο, γιὰ τὸν ὅρκο, ἐνῶ ἤλεγξε δριμύτατα τὴν ὑποκρισία τῶν ἀρχόντων, τῶν Γραμματέων καὶ τῶν Φαρισαίων.

Τὸ ἴδιο φρόνημα τοῦ ἐνδιαφέροντος γιὰ τὴν πατρίδα ἐγκολπώνεται καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Αὐτὸ δηλώνει, ὅταν γράφη, «ἄν κάποιος δὲν φροντίζη γιὰ τοὺς συγγενεῖς του, καὶ ἰδιαίτερα γιὰ ἐκείνους ποὺ μένουν στὸν ἴδιο τόπο, αὐτὸς ἔχει ἀρνηθῆ τὴν πίστη καὶ εἶναι χειρότερος ἀπὸ ἕναν ἄπιστο» (ΑΤιμ.5,8).
Τόση, δὲ, εἶναι ἡ ἀγάπη καὶ συμπάθεια τοῦ ἀποστόλου Παύλου γιὰ τοὺς συμπατριῶτες – ὁμοεθνεῖς του, ἔστω καὶ ἐάν πολύ τὸν ταλαιπώρησαν στὴν ἱεραποστολική του δράση, ὥστε νὰ γράφη : «Φθάνω στὸ σημεῖο νὰ εὔχομαι νὰ χωριζόμουν ἐγὼ ἀπὸ τὸν Χριστό, ἀρκεῖ νὰ πήγαιναν κοντά του οἱ ὁμοεθνεῖς ἀδελφοί μου») (Ρωμ. 9,3). Πρόκειται γιὰ θαυμαστὴ αὐτοθυσιαστική φιλοπατρία!
Στό πνεῦμα καὶ στὸ φρόνημα τοῦ Χριστοῦ, τῶν προφητῶν καὶ τῶν ἀποστόλων γιὰ τὴν πατρίδα ἐντάσσεται ἡ ἐντολή τοῦ Μεγάλου Βασιλείου «τήν πατρίδα, ποὺ ἔχουμε, νὰ τὴν τιμοῦμε ὅπως καὶ τοὺς γονεῖς μας». Αὐτήν τὴν ἐντολὴ τὴν ἀπέδωσε μέ ἐκλαϊκευμένο τρόπο ὁ ἁγιορείτης ἅγιος Παΐσιος λέγοντας: «Καί ἡ πατρίδα εἶναι μία μεγάλη οἰκογένεια».
Στὶς ἀρχὲς τοῦ 5ου μ. Χ. αἰῶνα ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἐξαπέλυσε ἀπὸ τὸν ἄμβωνα καυστικὸ λόγο κατὰ τῆς πανίσχυρης βασίλισσας Εὐδοξίας γιὰ ἐνέργειες ἀδικίας καὶ ἀσέβειας. Ὅλοι σχεδὸν γνωρίζουν τὰ τολμηρὰ λόγια τοῦ μεγάλου ἱεράρχη, «Πάλιν Ἡρωδιὰς μαίνεται, πάλιν ταράττεται».
Ἕνας ἄλλος ἱεράρχης τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, ὁ ἅγιος Ἀμβρόσιος, ἐπίσκοπος Μεδιολάνων, ἤλεγξε αὐστηρότατα τὸν αὐτοκράτορα Θεοδόσιο καὶ τὸν ἐμπόδισε νὰ μπῆ στὸν ναό, ἐπειδὴ εἶχε διατάξει τὴν ἔφοδο στὸν ἱππόδρομο τῆς Θεσσαλονίκης, κατὰ τὴν ὁποία σκοτώθηκαν ἑπτὰ χιλιάδες ἀθῶοι ἄνθρωποι.
Ὁ ἅγιος Αὐγουστῖνος, τὴν ἴδια ἐποχή, ἔδειξε ἔντονο ἐνδιαφέρον καὶ πόνο πολὺ γιὰ τὴν ἐπέλαση τῶν Βανδάλων στὸν Ἱππώνα, τὴν ἕδρα τῆς ἐπισκοπῆς του, ἐνῶ συνέβαλε ἀποτελεσματικὰ στὴν ἀντιμετώπιση τοῦ κινδύνου.
Ἰδιαίτερα στὴν πατρίδα μας, στὴν Ἑλλάδα, ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία δικαιοῦται νὰ ἔχη λόγο, καὶ μάλιστα μὲ ἰσχύ, διότι κυρίως στὴν δική της συμβολὴ ὀφείλει τὴν ὕπαρξή του τὸ σύγχρονο ἐλεύθερο Ἑλληνικὸ Κράτος. Στὰ χρόνια τῆς Τουρκοκρατίας δὲν ὑπῆρχε Ἑλληνικὸ Κράτος. Ὑπῆρχε μόνον ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ ὁποία μὲ τὶς ἀμέτρητες θυσίες της συνέβαλε ἀποφασιστικὰ στὴν ἐπανίδρυση τοῦ Κράτους.
Ὅταν ἡ Ἐκκλησία ἀγωνίζεται ὑπέρ τῆς ἐλευθερίας καί τῆς πολιτιστικῆς ταυτότητος τοῦ ἔθνους μας δέν σημαίνει ὅτι ὑποτιμᾶ ἤ μισεῖ τά ἄλλα ἔθνη, ὅπως ἀκριβῶς ὅταν ἐμεῖς δείχνουμε τὴν ἀγάπη πρός τούς γονεῖς μας, αὐτὸ δέν σημαίνει ὅτι μισοῦμε τούς γονεῖς τῶν ἄλλων ἀνθρώπων.
Ὁ ἅγιος Παΐσιος λυπόταν ποὺ ἡ Ἑλλάδα δὲν εἶχε ἡγέτες σὰν τοὺς «Μακκαβαίους» μὲ ἰδανικά, ἀνιδιοτέλεια, παλληκαρ-ιά καὶ θυσία. Ὁ ἴδιος, ὡς «γνήσιο τέκνο τῆς

Ἐκκλησίας, μὲ ὀρθόδοξη εὐαισθησία καὶ ἁγιοπατερικὴ ἀκρίβεια», θεωροῦσε ὅτι ὁ μεγαλύτερος κίνδυνος γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους Ἕλληνες ἦταν ἡ πνευματική ὑποδούλωσή τους. Ἀνησυχοῦσε πολύ βλέποντας τήν ὅλο καὶ μεγαλύτε-ρη ἐπίδραση τοῦ κοσμικοῦ δυτικοευρωπαϊκοῦ πνεύματος ἀκόμη καὶ σὲ πνευματικοὺς ἀνθρώπους.
Αὐτὸ τὸ ἐνδιαφέρον μὲ τὴν γνήσια χριστιανικὴ ἀγάπη γιὰ τὴν πατρίδα ἐκδηλώνουν καὶ οἱ 22 Μητροπολίτες τῆς Μακεδονίας, μὲ τὴν Ἐπιστολή τους, ποὺ ἀπευθύνουν σὲ ὑψηλὰ ἱστάμενα πρόσωπα τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς Πολιτείας, ἰδιαίτερα δὲ στὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας καὶ στὸν Πρωθυπουργό.
Μεταξὺ ἄλλων γράφουν: «Ἐκφράσαμε τήν ἀνησυχία μας καί τούς φόβους μας ὡς Ἕλληνες Μακεδόνες, ὡς Μητροπολίτες πού διακονοῦμε ἕναν λαό ὁ ὁποῖος ἀνησυχεῖ καί ἀγωνιᾶ γιά τήν ἔκβαση τῆς κρισίμου αὐτῆς ὑποθέσεως γιά τήν πατρίδα μας καί τή Μακεδονία μας.
Διατυπώσαμε ἐπιχειρήματα, ὑψώσαμε τή φωνή μας, κατηγορηθήκαμε γι᾽αὐτό, παρότι εἴχαμε τονίσει πώς δέν θέλουμε νά ἀναμιχθοῦμε σέ θέματα ἐξωτερικῆς πολιτικῆς πού χειρίζεται ἡ ἑλληνική κυβέρνηση, ἀλλά δικαιούμεθα νά ἐκφράζουμε τήν ἄποψή μας ὡς πολίτες αὐτῆς τῆς χώρας γιά ἕνα ζήτημα πού μᾶς ἀφορᾶ ἄμεσα καί μᾶς πονᾶ πολύ».
Ἰδιαίτερα δὲ μνημονεύω ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ κύκνειο ἆσμα τοῦ μακαριστοῦ πλέον Μητροπολίτου Σισανίου καὶ Σιατίστης, κυροῦ Παύλου:
«Ξέρω την ἀντίδραση τοῦ ἐξουσιαστικοῦ κατεστημένου. «Κάνεις πολιτική, δεν σοῦ ἐπιτρέπεται». Ἡ συκοφαντία ἦταν πάντα το ὅπλο τῶν ἐξουσιαστῶν. Μέ τήν γραφίδα μου ὑπερασπίζομαι τήν Πατρίδα μου, αὐτό κάνω. Γίνομαι ἡ φωνή τῶν συμπολιτῶν μου, τῶν ἀνθρώπων τοῦ ποιμνίου μου. Ἴσως με ἐρωτήσετε: «Και ἐμεῖς εἴμαστε προδότες;».
Σᾶς ἀπαντῶ λοιπόν εὐθέως. Σήμερα πιστεύω ὅτι ἔχετε κάνει μεγάλο λάθος με αὐτή τή συμφωνία τῶν Πρεσπῶν. Πιστεύω ὅτι εἶσθε σέ λάθος δρόμο. Σᾶς τό φωνάζει ὅλος ὁ λαός. Ἂν ὅμως τήν ψηφίσετε και αὐτά πού φοβόμαστε ὅλοι ἐμεῖς ἔλθουν στήν Πατρίδα μας, τότε θα σᾶς το ποῦμε ξεκάθαρα ὅτι ὑπογράψατε μιά συμφωνία προδοτική για τήν Πατρίδα.
Ἐμεῖς σᾶς προτείνουμε νά μοιραστεῖτε την εὐθύνη τῆς ἀπόφασης με τόν Λαό. Σᾶς προτείνουμε Δημοψήφισμα, ἐδῶ καί τώρα. Δεν εἶναι οἱ κάτοικοι τῆς γειτονικῆς Χώρας ὡριμότεροι τῶν Ἑλλήνων. Ἀλλοιῶς ἐκφράζετε περιφρόνηση ἀπέναντι στό λαό. Μακάρι νά σᾶς φωτίσει ὁ Θεός αὐτή την ἔσχατη ὥρα».
Θὰ κλείσω τὴν παρεμβασή μου αὐτὴ μὲ ἕνα λόγο, ἀτόφιο χρυσάφι, τοῦ μακαριστοῦ κύρ Φώτη Κόντογλου, ἀπόσπασμα ἀπὸ τὸ βιβλίο, «Πονεμένη Ρωμιοσύνη»:
«Αὐτὸ τὸ ἀκατάλυτο ἔθνος, ποὺ ἔπρεπε νὰ πληθύνει καὶ νὰ καπλαντίσει τὸν κόσμο, ἀπόμεινε ὀλιγάνθρωπο γιατὶ ἀποδεκατίσθηκε ἐπὶ χίλια ὀχτακόσια χρόνια ἀπὸ φυλὲς χριστιανομάχες.
Ἁγιασμένη Ἑλλάδα! Εἶσαι ἁγιασμένη, γιατὶ εἶσαι βασανισμένη. Κι ἡ κάθε γιορτή σου μνημονεύει κ᾽ ἕνα μαρτύριό σου. Τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ τὰ ᾽κανες δικά σου

πάθη, τὰ μαρτύρια τῶν ἁγίων εἶναι τὰ δικά σου μαρτύρια.
Γιὰ τοῦτο πίστη καὶ πατρίδα εἴχανε γίνει ἕνα καὶ τὸ ἴδιο πρᾶγμα, κ᾽ ἡ λευτεριὰ ποὺ ποθούσανε (οἱ ἀγωνισταὶ τοῦ ‘21) δὲν ἤτανε μοναχὰ ἡ λευτεριὰ ποὺ ποθοῦνε ὅλοι οἱ ἐπαναστάτες, ἀλλὰ ἡ λευτεριὰ νὰ φυλάξουνε τὴν ἁγιασμένη πίστη τους, ποὺ μ᾽ αὐτὴν ἐλπίζανε νὰ σώσουνε τὴν ψυχή τους…
Ὅσοι ἀπομείναμε πιστοὶ στὴν Παράδοση, ὅσοι δὲν ἀρνηθήκαμε τὸ γάλα ποὺ βυζάξαμε, ἀγωνιζόμαστε, ἄλλος ἐδῶ, ἄλλος ἐκεῖ, καταπάνω στὴν ψευτιά. Καταπάνω σ᾽ αὐτοὺς ποὺ θέλουνε την Ἑλλάδα ἕνα κουφάρι χωρὶς ψυχή, ἕνα λουλούδι χωρὶς μυρουδιά. Κουράγιο, ὁ καιρὸς θὰ δείξει ποιὸς ἔχει δίκιο, ἂν καὶ δὲ χρειάζεται ὁλότελα αὐτὴ ἡ ἀπόδειξη».